

Μνήμη Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου

Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού

Σήμερα η Εκκλησία μας εορτάζει μαρτυρική εορτή. Εάν επιχειρήσουμε να εκθειάσουμε τον εορταζόμενο Άγιο, μάλλον θα τον μειώσουμε. Ο Άγιος αυτός είναι η δόξα των Μαρτύρων, το καύχημα των Αγίων, η τιμή του ουρανού και της θριαμβευούσης Εκκλησίας. Είναι ο παμμέγιστος Γεώργιος. Δεν υπάρχει στόμα χριστιανικό από τη νηπιακή ηλικία μέχρι του τελευταίου επιθανάτιου παλμού της καρδιάς, πού να μην επικαλεστεί το γλυκύτατό του όνομα. Δεν υπάρχει χώρα χριστιανική πού να μην υπάρχουν έστω και ερείπια ναού, πού κτίσθηκε στη μνήμη του.

Ο φωστήρ αυτός κρύβει ένα μεγάλο μυστήριο, που δεν εξερευνήθηκε καταλλήλως. Πού οφείλεται η τόση αγάπη του λαού προς αυτόν; Αλλά και η δική του αγάπη προς το λαό είναι τόσο μεγάλη, που μας εμποδίζει να τον ξεχνούμε, αλλά συνεχώς να τον επικαλούμεθα. Μέσα σε τρεις ή τέσσερις χριστιανικές οικογένειες, θα υπάρχει οπωσδήποτε το όνομα Γεώργιος. Γιατί, δεν υπάρχει οικογένεια στην οποία δεν επενέβει η αγάπη αυτού του Αγίου, για να βοηθήσει. Αυτός ο ήρωας πέτυχε να ολοκληρώσει την χριστιανική του ιδιότητα, όχι μόνο διά της ομολογίας της πίστεως, αλλά και διά του μαρτυρίου. Και την συνεχίζει και μετά το μαρτύριό του. Αγκάλιασε την Εκκλησία,

τους πιστούς όλων των αιώνων στα τετραπέρατα της οικουμένης. Και εκεί, που δεν υπάρχει ακόμα Ορθοδοξία, που υπάρχει η ομίχλη της ειδωλολατρίας και εκεί προφθάνει απρόσκλητος και δίνει την παρουσία της αγάπης του. Δικαίως ωνομάσθη από την Εκκλησία, «Αθλοφόρος», «Τροπαιοφόρος» και «Μεγαλομάρτυς». Όλοι οι Μάρτυρες είναι μεγάλοι, διότι όλοι θυσίασαν τη ζωή τους και φανέρωσαν την τελεία αγάπη τους προς τον Χριστό μας. Αλλά το «Τροπαιοφόρος» και «Μεγαλομάρτυς» δεν ανήκει τόσο στην γενναιότητα που επέδειξε στα βασανιστήρια, αλλά κατά τη γνώμη μου, στο πλήρωμα της αγάπης του, που υπήρξε όχι μόνο στην περίοδο που έζησε, αλλά και μετέπειτα μέχρι ακόμα της συντέλειας των αιώνων, ούτως ώστε να προλαμβάνει κάθε παλμό πόνου και να στηρίζει οποίον επικαλεστεί το όνομά του.

Για μας τους μοναχούς, ο Άγιος Γεώργιος είναι κουροτρόφος και προστάτης. Στην θ' ώδή του κανόνος του Αγίου λέγεται: «Και συ κατ' εξαίρετον σκίρτα, το Όρος το Άγιον, χόρευε νυν και αγάλλου φαιδρώς, εύρες και γαρ κράτιστον τον Μέγα Γεώργιον, οροφύλακα». Μετά την Κυρία Θεοτόκο έρχεται αυτός ως προστάτης του τόπου τούτου και των μοναχών. Τέσσερα μοναστήρια και αρκετά κελλιά και καλύβες είναι αφιερωμένα στο άγιο όνομά του. Στο βίο του αναφέρεται ότι ο πατέρας του, Γερόντιος, ήταν χριστιανός και ετελειώθη ως Μάρτυς. Και ο Γεώργιος από μικρός ήταν χριστιανός. Σε ηλικία 22 ετών αγόρασε το αξίωμα του κόμητος. Όταν επήγε να πάρει τον τίτλο για να προβιβαστεί, είδε ότι έφτιαχναν οι ανώτεροί του το διάταγμα διωγμού κατά των χριστιανών. Απόρησε γιατί τόσο αναίσχυντα διατάσσουν την καταστροφή των χριστιανών χωρίς να τους πταίσουν. Έβγαλε την ζώνη του, την πέταξε στους αρχηγούς του και φώναξε: «Είμαι χριστιανός. Δεν θα πειθαρχήσω στο διάταγμά σας». Από αυτή τη στιγμή αρχίζει το μαρτύριό του. Και αυτός ο Μεγαλομάρτυς, παρ' όλο το νεαρό της ηλικίας του, υπέμεινε αβογγύστως όλες τις ύβρεις και τις ατιμώσεις, χωρίς να παραφερθεί. Με πατρική αμνησικακία και στοργή υπέμεινε τα τρομερά εκείνα μαρτύρια και θαυματουργούσε για να τους πείσει – αν και γνώριζε ότι δεν θα πιστεύσουν – αλλά για να μην υποβιβάσει την δύναμη της Χάριτος. Έκανε το θαύμα και έλεγε: «Εγώ θα το κάνω, αλλά εσείς δεν θα πιστεύσετε». Και ανέστησε ένα νεκρό που είχε αποθάνει

πριν τριακόσια έτη.

Και εκείνο που μας συγκινεί πραγματικά είναι το αμνησίκακο που είχε, ενώ μπορούσε να τους επιτίμησει. Ημπορούσε να τους φερθεί με ένα άγριο ύφος, και αυτός τους μιλούσε με πολλή συμπάθεια.

Εμείς σαν μοναχοί, παραδειγματιζόμεθα από την γενναιοψυχία και την αυταπάρνησή του, γιατί ενισχυόμαστε και στο δικό μας αναίμακτο μαρτύριο συνειδήσεως. Στους μάρτυρες έλεγαν: «Ή αρνείσθε ή ομολογείτε». Και δεν αρνήθηκαν και πέθαναν. Σε μας τώρα δεν υπάρχει αυτή η φάση. Υπάρχει όμως ο μυστηριώδης πόλεμος του νοητού τυράννου, ο οποίος συνεχώς μας πειράζει. Είναι σαν να λέει: «Η θα προσκύνησεις το πολύμορφο είδωλο της αμαρτίας, ή θα σου φέρω πειρασμό, ή ασθένεια, ή ταραχή». Και εμείς απαντούμε με υψωμένη τη φωνή: «Κύριον τον θεόν μου προσκυνήσω και Αυτώ μόνω λατρεύσω. Ούτε τους θεούς σου λατρεύω, ούτε την εικόνα σου προσκυνώ». Πραγματικά αντλούμε από αυτόν τον γίγαντα μεγάλο θάρρος. Είμαστε ομοϊδεάτες. Για την αγάπη του Χριστού δεν λυπήθηκε, όχι μόνο την περιουσία, τις αξίες, τους τίτλους, τη χλιδή, τα οποία ανοίγονταν μπροστά του, αλλά και αυτή τη ζωή του, την οποία και θυσίασε.

Και εμείς στις δύσκολες ημέρες που περνάμε, πιστεύουμε ότι ο ίδιος θεός που ήταν τότε είναι και τώρα, με την ίδια πατρική στοργή και συμπάθεια και ενισχύει τη μικρότητά μας. Και εμείς με την ίδια πρόθεση προτιμούμε την αγάπη του Χριστού μας, την πίστη και υποταγή προς Αυτόν, έναντι των υπολοίπων. Χάριν ούτου και εμείς με τις πτωχές μας δυνάμεις δρασκελίσαμε το βίαιο ποταμό της κοσμικής συγχύσεως και ματαιότητας. Αρνηθήκαμε τους οικογενείς και αυτήν ακόμα τη φύση και βρισκόμαστε αυτοεξόριστοι σε αυτό τον τόπο, με την ίδια προσδοκία· φεύγοντας από τις αφορμές των αιτίων, μακράν των σκανδάλων, μέσα στα πλαίσια της ελευθερίας που διαθέτομε διά της Χάριτος του Χριστού μας, να αποδείξουμε πρακτικά ότι τον Χριστό μας αγαπούμε γνησίως, τον δε διάβολο και την αμαρτία βδελυσσόμεθα αξίως.

Μερικές φορές δεν επιτυγχάνουμε από απειρία, από αγνωσία, από αδυναμία αλλά ουδέποτε προδίδωμε την πρόθεση. Συνεχώς και εμείς ομολογούμε, ότι «Κύριον τον θεόν ημών προσκυνούμε και

Αυτώ Μόνω λατρεύομεν», και ένεκα της αγάπης Του, «τα πάντα ηγούμεθα σκύβαλα», αντλούντες θάρρος και από το νέφος των Μαρτύρων, που βάδισαν αυτό το δρόμο και μας τον άφησαν σαν κληρονομιά. Πιστεύομε ακράδαντα πως οπωσδήποτε θα μείνη μαζί μας η Θεία Χάρις και θα πετύχουμε και εμείς τον σκοπό μας. Έτσι επιτυγχάνομε δυο μεγάλα καλά. Πρώτα την δική μας σωτηρία και δεύτερο, αποτελούμε ένα στήριγμα στους εν Χριστώ αδελφούς μας, που μένουν μέσα στην κοινωνία και σηκώνουν το σκληρό και βαρύ ζυγό του κοινωνικού βίου και παλεύουν με τόσα αντίθετα και αντίξοα, με τόσες ταλαιπωρίες, για να μπορέσουν και αυτοί να μην αρνηθούν, αλλά να ομολογήσουν στο μέτρο της δυνάμεώς τους. Φως για μας είναι οι Αγγελοι και φως για τους χριστιανούς του κόσμου είναι οι μοναχοί, διότι σήμερα δεν μπορούν να βρουν τον Μ. Αντώνιο, τον Παΐσιο, τον Παχώμιο· αυτοί παρήλθαν. Σήμερα στην θέση αυτή βρισκόμαστε εμείς οι ταπεινοί, κρατούντες τα ίδια εμβλήματα, τις ίδιες γραμμές, την ίδια παράδοση, συνεχίζοντας την ίδια πορεία.

Όλοι μας, με σωστή πρόθεσι ας προσπέσωμε στην αγάπη του Αγίου Γεωργίου, διότι αυτές τις αφορμές ζητά να προβάλει την πανίσχυρή του πρεσβεία και να ενισχύσει τον αγώνα μας. «Μακάριος ος έχει γνωστούς εν Σιών και οικείους εν Ιερουσαλήμ». Ιδού κι εμείς· έχομε γνωστό και οικείο τον Άγιο Γεώργιο, που με ελάχιστα λόγια εγκωμιάσαμε, για να του δώσουμε την αφορμή και πρόφαση να πληρώσει την θεοπρεπή του αγάπη και να μας χαρίσει τον ουρανό. Αμήν.